

אוסלאק

פראוו נאילי בוראטאוו (1907 – 1998)

טורקיה

בכפר טורקי רחוק חיה פעם אישה עניה עם בנה אוסלאק. אוסלאק הלך לבית ספר והודז'ה (מורה הדת) ביקש מכל ילד שיביא דבר מה לבית ספר מדי יום שלישי. אבל אמא העניה של אוסלאק לא יכלה לתת לו כלום וזה הציק לו מאוד. אבל יום אחד אמרה אמא של אוסלאק "בני, היום תביא גם אתה דבר מה לבית הספר." היא שחטה תרנגולת, בישלה פילאף ונתנה אותם לבנה.

לאוסלאק, שלרוב לא אכל שום דבר פרט ללחם יבש, קשה היה הדבר. הוא התיישב בדרך, ואכל את העוף ואת הפילאף, והגיע לבית הספר בבכי גדול.

הודז'ה שאל את אוסלאק "מה קרה לך, בני?" "מורה יקר" אמר אוסלאק "הייתה לי תרנגולת מבושלת ופילאף שאמור הייתי להביא לבית הספר. אבל בדרך עף תרנגול מערמת הזבל והתרנגולת עפה אחריו. קראתי אחריה "פוט-פוט" ופיזרתי את הפילאף כדי שתחזור, אך היא לא חזרה." הודז'ה, שהכיר את התעלולים של אוסלאק, חשש שהוא עלול עוד לאכול את הדבש והשמנת שהביאו ילדים אחרים ורק אמר "אל תדאג בני שהיא ברחה. זה לא נורא. אבל רק תשגיח ואל תיגע בדברים שמונחים שם, על החלון. הם רעילים ואתה עלול למות אם תואכל אותם." הודז'ה יצא ללמד בחדר שני ובינתיים אוסלאק לקח תער שהודז'ה השאיר תחת המיטה שלו, הלך לשוק, החליף אצל האופה את התער בכיכר לחם לבן וחזר. אחר כך אכל את כל האוכל שעל החלון

וכשהבטן הייתה כבר מלאה חזר בבכי אל הודז'ה. זה שאל שוב "מה קרה בני?" ואוסלאק סיפר "מורה היקר, לקחתי את התער, כדי לגזור לי ציפורניים אבל הוא נפל לי בבור. אז חשבתי 'איך אבוא למורה עכשיו ואיך אביט בעיניו? אכלתי כבר הכל שעל החלון ועדיין לא קרה לי כלום, הי.. הי.. הי..". הודז'ה הרצין מאוד אבל לא אמר דבר. רק נענע בראשו. זה הפחיד מאוד את אוסלאק והוא החליט לעזוב את הכפר.

הוא יצא לדרך ואחרי שהלך זמן מה פגש כמה סוחרים מאובקים מאוד, הולכים עם פרדות עמוסות סחורה. אמר להם אוסלאק "אנשים נחמדים, אצטרף אליכם" והלך יחד אתם.

הם הגיעו לכפר אחד. באחו מול הכפר פירקו הסוחרים את הסחורה מפרדות ואמרו לאוסלאק "לך ילד, ביקש בכפר קצת לחם בשבילנו ותביא אותו הנה."

אוסלאק הלך לכפר. מאחד הבתים יצא ריח של שומן, והוא ניגש לשם. בזהירות טיפס על גג הבית. במטבח של אותו הבית הכינו קודם פשטידות

והניחו אותן לקירור על הגג. אוסלאק מילא את התרמיל שלו עם פשטידות. באותו רגע יצא בעל הבית אל הגג. אוסלאק לקח פשטידה אחד וזרק לכלב ששכב בפינת הגג. תוך כדי כך קרא "לך, לך מכאן! ימח שמך! עד שעליתי על הגג ויכולתי להציל את הפשטידות, הוא אכל כבר מגש שלם!" בעל הבית גירש את הכלב ואוסלאק חזר עם הפשטידות לאחו. שם כולם אכלו את הפשטידות בתאבון רב והמשיכו בדרכם.

כשהגיעו לקרבת כפר אחר שלחו שוב את אוסלאק להביא להם לחם.

הלך אוסלאק לכפר ושוב חיפש בית שממנו עולה ריח שומן. התקרב והקשיב מה מדברים בבית.

ושם שאל בעל הבית את אשתו "אישה, שוב את עושה פשטידות?" והיא ענתה "כן, והיה כאן קבצן אחד וביקש שאאפה גם לו אחת בשביל הילדים הקטנים שלו. כמעט גמרתי להכין אותה."

ואז קרה אוסלאק מבחוח "נו אישה, עוד לא מוכן?" אלא שהאישה עשתה את הפשטידה בשביל מאהב שלה שהסתתר בחדר שני. וכשהבעל יצא היא

כעסה וסימנה לאוסלאק "לך, תסתלק!"
אבל אוסלאק הבין שהיא מתכוונת "לך לחדר השני
וחכה קצת!" והוא הלך לחדר השני. המאהב,
שחשב תחילה שזה הבעל שנכנס, פחד מאוד, אבל
כשראה איש זר, נרגע. שניהם המתינו בשקט.
האישה, חשבה שאוסלאק כבר הלך, הביאה מגש
פשטידות לחדר שלהם. היא לא הרגישה באוסלאק
ורק אמרה למאהב "אכול ותסתלק!" ובעצמה
התיישבה עם בעלה לאכול את היתר.
אוסלאק תקע מיד פשטידה אחת לפיו כדי שידין
תהינה פנויות, והתחיל לאסוף את הפשטידות
לתרמיל. המאהב התחיל ללחוש "מה אתה עושה?
הן בשבילי!"
ואוסלאק אמר בקול רם "מה אוכל לעשות? תאכל
אתה וגם אני אוכל."
האיש אמר "שקט, דבר בשקט שלא ישמעו אותנו.
יעניש אתך אללה!"
ואוסלאק אמר שוב בקול רם "לאללה עונשים רבים,
גם לך מגיע אחד!"
האיש כעס ונתן סטירה לאוסלאק ואז אוסלאק זרק

אליו את המגש הריק. הבחור ברח מהר ואוסלאק,
עם תרמיל מלא חזר בריצה לחברי המסע שלו.
אבל אחרי שגמרו לאכול הוא לא המשיך יחד אתם
אלא הלך לבדו. אחרי דרך ארוכה הוא הגיע לכפרו
ושם ראה ילדים שביקשו נדבות.
"ילדים" אמר אוסלאק "אם תרצו כסף, תעשו מה
שאומר לכם. בואו אתי דרך הכפר וקראו לי 'אבא'.
אני אכנס לריב עם מישהו והוא ירביץ לי מכות. אז
אפול לארץ כאילו מת ואתם תצעקו 'הרגת אבא
שלנו, נקרא למשטרה' ודרשו מהאיש כסף. אחר כך
אני כבר אסתדר שלא יקברו אותי חי."
הם הלכו דרך הכפר עד שעברו ליד ביתו של איש
עשיר. אוסלאק התחיל לריב אתו והאיש הכה לו,
לא חזק, אבל מספיק כדי שאוסלאק יפול על הארץ
כמו מת.
הילדים התחילו לבכות "הרגת אבא שלנו. נספר
למשטרה" ודרשו כסף. האיש נתן להם שלוש מאות
לירה והם ברחו מרוצים. עכשיו באו אנשי הכפר
לקבור את המת. הם הניחו אותו על אבן הקבר,
כיסו בתכריך וחיפשו את מי שיאמר תפילת

השכבה. בדיוק עבר שם הודז'ה, ובידו מטפחת
מלאת אפרסקים. ביקשו אותו שיעזור להכין את
המת לקבורה. הניח הודז'ה את המטפחת על אבן
הקבר והכין לומר תפילות.
אוסלאק הרגיש ריח האפרסקים. הוא הושיט את
ידו מתחת לתכריך ולקח אפרסק אחרי אפרסק,
אכל אותם ואת הגלעינים החזיר למטפחת.
הודז'ה גמר את התפילות ורצה ללכת, אבל אז
הרגיש שהמטפחת שלו קלה יותר מקודם. הביט
פנימה וראה את הגלעינים. מלא כעס זעק הודז'ה
"אינך מת. אתה רמאי בדיוק כמו אוסלאק שלנו."
וברח משם.